

နန်းကြဖြူ(အားအံ)

မေ့မစုံသုညလေးမျှား

နှင့် ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

အမှာ စာ

ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက်

သက်တမ်းတစ်လျှောက်

စိတ်အားရကျေနပ်စွာ တည်းဖြတ် ပုံဖော်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဆက်လက်ရပ်တည် ရှင်သန်ရေး ခက်ခဲခဲ့သဖြင့် လည်းကောင်း ရပ်နားရန် ဆုံးဖြတ်ရေးမှာ မျက်ရည်အကြိမ်ကြိမ် ကျမိသည် အထိ ခက်ခဲခဲ့ပါသည်။ ။ ဖူးငုံစာမျက်နှာသည် လူငယ်တို့ အတွက် လက်စမ်းနိုင်သည့် ကွင်းကောင်းတစ်ခု ၊ နှစ်လုံးပျော်မက်ရာ နေရာကောင်းတစ်ခု ၊ အသိဉာဏ်ပညာ အထောက်အကူ ကောင်းတစ်ခု ၊ စသဖြင့်ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဖူးငုံ စာမျက်နှာများကို ဖတ်ရှုဖြတ်သန်းသည် ဖြစ်စေ ၊ ပါဝင်ရေးသား ဖြတ်သန်းသည် ဖြစ်စေ ထိုထိုသော လူငယ်များ ၏ လွတ်လပ်စွာ ထုတ်ဖော်ပြောဆို ရေးသားခွင့် ၊ တွေးခေါ်မြော်မြင် ယူဆခွင့်များကို အာမခံပေးနိုင်ရေးသည် ထိုခေတ်ထိုအခါက ရှိခဲ့သော စာပေစိစစ်ရေးကို ဖြတ်ကျော်ရေးထက် အဓိက ကျသော ရည်မှန်းချက်အဖြစ်လည်း ကြိုးပမ်းခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ဖြင့် ဖူးငုံစာမျက်နှာထက်မှ မြန်မာစာပေလောကသို့ ခြေချလာသော ကလောင်များ လည်း ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုကလောင်များ ထဲတွင် ဆရာမ နန်းကြာဖြူ (ဘားအံ) ပါဝင်ပါသည်။ ။

နန်းကြာဖြူ၏ စာမူများ တွင် ငယ်သောသူတစ်ဦး၏ ရိုးဂုဏ်က ထင်ရှားမြဲ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ စာအရေးအသားကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှချည့် မဖြစ်မိကပင် အပြောထက် အပြုကိုအားပြုလိုသည့် ကလောင်တစ်ချောင်း

အဖြစ်လည်း သတိထားခဲ့ မိပါသည်။ ။ ခေတ်ကာလအလိုက် အများ စု၏ အမြင်ထက် သူ့ကိုယ်ပိုင်အမြင်ကို ရေးရန် အားထုတ်တတ်သူဟု လည်း သဘောပေါက်ရသည်။ ။ အစောပိုင်းလက်ရာများမှာ အရေးအသား က စားနိုင်သည် အထိ မစွမ်းနိုင်သေးသည် ကို တွေ့ရသော်လည်း အချိန်ကြာလာသည် နှင့်အမျှ အတွေးရောအရေးပါ ရင့်ကျက်လိုက်လာ သည် ကိုလည်း တွေ့ရပြန်သည်။ ။

သို့သော် ဖူးငုံတွင် မပါသော အခြားစာမျက်နှာများ တွင် ဖော်ပြခံခဲ့ရ သည့် စာမူအချို့တွင် ထိုစာမျက်နှာ၏ အဘော်အကြိုက်ကို ဟစ်ထိ (hit) နိုင်ရန် ဖန်တီးထားသည့် လက်စလက်နတ်ချို့ မကင်းသည် ကိုလည်း သတိထားမိပါသည်။ ။ အရေးအသားအတွက် အချိန်ယူ ၊ အဝေဖန်ခံပြီး အားထုတ်ထားပုံရသည့် စာမူအချို့ကို တွေ့မိသော်လည်း စာရေးခါစက တည်းက သုံးလာသော တင်ပြပုံဖြစ်သည့် သရုပ်မှန် ၊ သရုပ်ဖော် ရေး ထုံးကိုမူ ချဲ့ထွင် တန်ဆာဆင်ရန် အားမထုတ်သေး သည် ကိုလည်း သ တိပြုမိပါသည်။ ။

အပြောထက်အပြကို အားသန်သူပီပီ အရေးအသား ၊ အဖွဲ့အနွဲ့ထက် တင်ပြပုံကို တီထွင်ဖန်တီးကာ အကြောင်းအရာရွေးချယ်မှုကို ယခုထက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရဲရဲတင်းတင်း ဆုံးဖြတ်မည်ဆိုလျှင် နန်းကြာဖြူ (ဘားအံ) ၏ လက်ရာများ သည် ရိုးသလောက်ရဲပြီး ရဲသလောက် ရင့် လာလေမည်လားဟု လည်း တွေးမိပါသည်။ ။ ဇာတ်ကြောင်းပြောရန်ထ က် ဇာတ်ကွက် တစ်ခုကောင်းကိုသာ အားစိုက်သူမို့လည်း ဝတ္ထုရှည်ထ က် ဝတ္ထုတိုကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် ရေးနေခြင်းက နန်းကြာဖြူအတွက် သဘာဝကျနေပြန်ပါသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖူးငုံသံယောဇဉ်ကြောင့် နန်းကြာဖြူ (ဘားအံ) ကို

သည့်ထက်မက မျှော်လင့်မိရာတွင် သူ၏ ရိုး၊ ရဲ၊ ရင့်သော လက်ရာများ ကိုသာ သူ့ထက်ပိုကာ မျှော်လင့်နေမိဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မသိတာ (စမ်းချောင်း)

စာဖတ်သူသို့

မြန်မာဝတ္ထုတို ရာပြည့် အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနားတွေကို PEN Myanmar က ၂၀၁၇ ခုနှစ် တစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ဝတ္ထုတိုဖတ်ပွဲတွေ ၊ ဝတ္ထုတို အရေးအသားဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးပွဲတွေ ပြုလုပ်နေစဉ်ကာလမှာ ပဲ မြန်မာ ဝတ္ထုတို စာရေးဆရာတွေကလည်း သူတို့ ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလေး တွေ စုပေါင်း ထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် ပါဝင်လာကြပါတယ်။ ။

ပဲန်မြန်မာအဖွဲ့ဝင် စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွေထဲမှာ ဖူးငုံ ဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်း (Teen Magazine) စာမျက်နှာတွေပေါ်က ဖြတ်သန်းပြီး စာရေးဆရာတွေအဖြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်နေကြသူ တွေရဲ့ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်တွေလည်း ထွက်လာပါတယ်။ ။ ဒီအထဲမှာ နန်းကြာဖြူ (ဘားအံ) ရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်လည်း ပါလာပါတယ်။ ။

နန်းကြာဖြူက ဘားအံမှာ အခြေချနေထိုင်တဲ့ လူငယ်စာရေး ဆရာမ လေးပါ။ သူရဲ့ ပထမဦးဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရတဲ့ ဝတ္ထုတိုက ၂၀၁၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလထုတ် ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ "

တစ်ခါက တက္ကသိုလ်ည " ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါ။ ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက် မဂ္ဂဇင်းမှာ ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေက အများအားဖြင့် လူငယ်ဘဝကို ဖော်ကျူးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဖြစ်သလို ၊ လူငယ်တွေရဲ့ အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်တွေကို ဖော်ကျူးတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေလည်း ပါပါတယ်။ ရေခြား မြေခြား ရောက်နေတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ခံစားချက် ၊ အိမ်လွမ်းချင်း ၊ အမိမြေကို ချစ်စိတ် ၊ လွမ်းစိတ် စသည် ဖြင့် လူငယ်တွေရဲ့ အတွေးအမြင် ၊ အတွေးအကြံ ၊ အတွေ့အကြုံတွေကို ဖော်ပြလေ့ ရှိပါတယ်။ Teen Magazine ဟာ လူငယ်တွေရဲ့ အတွေးသစ် ၊ အရေးသစ်တွေကို ကြိုဆိုခဲ့ပါတယ်။

နန်းကြာဖြူက ကရင်ပြည်နယ်က လူငယ်လေးတစ်ဦးဖြစ်တာမို့ သူ့စာတွေ ၊ သူဝတ္ထုတွေက ကရင်ပြည်နယ်က လူငယ်လေးတစ်ဦးရဲ့ အသံတွေ ပါပဲ။ ကရင်ပြည်နယ်က လူငယ်မိန်းကလေးတစ်ရဲ့ ဆန္ဒ ၊ မျှော်လင့်ချက် ၊ ရင်ခုန် သံစည်းချက်တွေကို ဖတ်ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အဝေးသင်တက္ကသိုလ် မှာ ပညာသင်ယူဆည်းပူးကြရတာမို့ အနီးကပ်သင်တန်းကာလ အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ ပဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားဘဝကို ဖြတ်သန်းကြရတော့ ကျောင်းနေဖော် သူငယ်ငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရ ၊ ကြုံရ ၊ ဆုံရတာတွေကို ရေးထားတာက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ သာမက ကျောင်းတော်သားဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသူတိုင်း ရင်ခုန်သံ ခံစားစေတဲ့ အရေးအဖွဲ့များ ပါပဲ။

ကရင်ပြည်နယ် လူငယ်စာရေးဆရာမလေးက သူ့ပတ်ဝန်းကျင် သို့မဟုတ် လူမှုဘဝတွေကိုလည်း ရင်နင့်ဖွယ် ရေးဖွဲ့ ပါသေးတယ်။

" တစ်ပြည်ကို သွားသူအား မသိစေလိုတော့ပါ " ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးမှ ထိုင်း - မြန်မာနယ်စပ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြရတဲ့ ဒေသခံပြည်သူတွေ

ရဲ့ ဘဝကို အချစ် အလွမ်းများ နဲ့ ရေးဖွဲ့ပြီး ဘဝပုံရိပ်ကို စာဖတ်သူတွေ ယူရအောင် ရေးဖွဲ့ထားတာက နန်းကြာဖြူရဲ့ စာရေးခြင်း အတတ်ပညာပဲ ဖြစ်ပါတယ် ။ ဒီဝတ္ထုလေးကို ရေးဖွဲ့တင်ပြခြင်းဖြင့်လည်း နန်းကြာဖြူဟာ သူ့မြေ သူ့ဒေသက ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝကို ကိုယ်စားပြု ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါတယ် ။ ။

" အပု " လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးမှာ တော့ ကျေးလက်နေ ပညာမဲ့လူငယ်တွေရဲ့ ထွက်ရပ်အဖြစ် မြို့ကြီးပြကြီးတွေကို အရောက်သွားပြီး ဘဝကို ဖြတ်သန်းရတဲ့ အခါ ကြုံရတဲ့ ပေးဆပ်ရမှုကို ရေးဖွဲ့ပါတယ် ။

ထူးထူးခြားခြား ပြောချင်တာက ကရင်ပြည်နယ် လူငယ်စာရေး ဆရာမလေးရဲ့ အတွေးအရေးက ဒီနေ့ ကရင်ပြည်သူတွေ တကယ့်ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ ဘဝတွေကို ထင်ဟပ်စေတယ် ဆိုတာပါပဲ ။ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ နေကြရတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝတွေ ၊ တိုင်းသူ ၊ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ဘဝ တွေကတော့ နန်းကြာဖြူ တို့လို ဒေသခံလူငယ်တွေရဲ့ ထုတ်ဖော်ပြောကြားချက် တွေ ကြားရမှ သာ သိခွင့်ကြုံကြရတာပါ ။

သတင်းစာ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြား ဖန်သားပြင် ပေါ်မှာ မြင်နေကြရတဲ့ တိုင်းရင်းတွေရဲ့ ဘဝက ပျော်စရာကြီးပါ ။ ဆိုကြကပြီ လှလှပပတွေ မြင်နေကြရတာမို့ ပြည်သူတွေက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ဘဝအမှန်၊ အဖြစ်မှန်တွေကို မသိကြရပါဘူး။ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ အတူ ဖွားဖက်တော်အဖြစ် ပါရှိလာတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်မီးက ကရင်ပြည်နယ်မှာ လောင်ကျွမ်းနေဆဲပါ။ ကရင်ပြည်သူလူထုကို အမှန်တကယ် ကိုယ်စားပြုခြင်း ၊ မပြုခြင်း သဲသဲကွဲကွဲ မသိနိုင်တဲ့ လက်နက်ကိုင်အင်အားစုတွေရဲ့ တိုက်ပွဲခေါ်သံတွေကလည်း ညံ့နေဆဲပါ

ပဲ ။ ၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံ ကျင်းပပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး အပစ်အခတ်ရပ်စဲ ရေး ဆိုတာကလည်း လိပ်ခဲတည်းလည်း ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် ၊ ရှေ့ တိုး ထမ်းပိုး ၊ နောက်ဆုတ် လှည်းထုပ် ဆိုတာလို ဖြစ်နေဆဲပါပဲ ။

ဘယ်သို့ပင်ဖြစ်စေ အနုပညာရှင်ဆိုတာက ပြည်သူလူထုခံစားချက် ကို အနုပညာမြောက် တင်ဆက်ဖော်ပြနိုင်သူတွေပါ။ လူငယ်စာရေးဆ ရာမလေး မနန်းကြာဖြူ (ဘားအံ) က သူ့ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝကို သူ့ကျွမ်းကျင်တဲ့ အနုပညာနဲ့ ရေးဖွဲ့ သီကုံးထားတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေ စုစည်းပြီး မြန်မာဝတ္ထုတို နှစ်တစ်ရာပြည့် ကာလမှာ ထုတ်ဝေလိုက်တာပါ ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက် မဂ္ဂဇင်းမှာ လူငယ် ကလောင်ရှင်လေးတွေ အများကြီး ပါဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ လေးတွေ က အခု ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကျော်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ နေရာဒေသအသီးသီး မှာ တာဝန်အကြီးကြီးတွေ ယူထားရသူတွေရှိသလို စာရေးဆရာဘဝမှာ ပဲ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရပ်နေကြသူတွေလည်း ရှိပါတယ် ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မှာ အယ်ဒီတာအဖြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ခဲ့သလို ကိုင်တွယ်ခဲ့ရတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေပေါ်က ဖြတ်သန်းပြီး စာရေးဆရာအဖြစ် ရပ်တည် နေကြသူတွေကို မြင်ရတိုင်း ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရပါတယ် ။ အခုလို သူတို့ ရဲ့ အနုပညာလက်ရာ စုစည်းမှုတွေကို တွေးရတဲ့ အခါမျိုးမှာ တော့ ပီတိဖြစ်ရတာ အတိုင်းအထက်အလွန်ပါ ။

သမီး နန်းကြာဖြူ (ဘားအံ) အခုထက်ပိုလို့ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေ ။

ချစ်ခင်စွာ
မျိုးမြင့်ညိုမိုး

နန်းကြာဖြူ
အေဗု

နန်းကြာဖြူ

အပု

ညနေခင်းအဝေးပြေးကားပေါ်က ဆင်းမိကတည်းက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော မြို့ပြလူထုသည် ညကိုးနာရီထိုးသည့်တိုင် ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြဆဲ။ ဓာတ်ဆီနဲ့ ၊ ဆီကြော်နဲ့၊ မွှေးသလား နံသလား ခွဲခြားရ ခက်သော ရနံ့တွေက ကျေးလက်နှင့်မြို့ပြကို သိသာထင်ရှားစွာ ခွဲခြားပြနေလေသည် ။ နေ့အချိန်လား။ ညအချိန်လား ။ မောင်တေ ခွဲခြားမသိတော့ပါ။ မီးရောင်စုံတွေက ထိန်လင်းနေသောကြောင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာကိုလည်း ခွဲခြားမသိတော့ပါ ။

မိုးမျှော်တိုက်များ နှင့် အလင်းရောင်တွေကြောင့် ကြယ်တွေ လတွေကိုလည်း မမြင်တွေ့ရတော့ပါ ။ သွားလိုသည့်နေရာက ကားမှတ်တိုင်နှစ်တိုင်ခန့်သာ ဝေးသော်လည်း ညာဘက်သွားသည့်ကား စီးရမည်လား ၊ ဘယ်ဘက်သွားရမည့်ကား စီးရမည်လား ဝေခွဲမရတော့ပါ ။ မောင်တေတည်းခိုသော ဘုန်းကြီးကျောင်းကတော့ ကားလမ်းမကြီးနှင့်ဝေးရာ လမ်းချိုးလေးတွေကြားမှာ ရောက်နေ သောကြောင့် ဖြစ်မည် ။ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ သိပ်မကြားရချေ ။

အဖော်တစ်ယောက်လောက် ခေါ်ခွဲချင်သော်လည်း ကပ္ပိယလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ၊ ကျောင်းသားလည်း သူ့တာဝန်နှင့်သူမို့ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့မိသည် ။ အခုတော့ ဆိုက်ကားသမားကိုသာ ဆရာတင်ပြီး အဖော်ပြုရပေတော့မည် ။ မနက်မိုးလင်းသည် အထိတော့ မစောင့်နိုင် ။ သေချာအောင်တော့ ညကတည်းက

ကြိုပြီး သွားတွေ့ထားချင်သည်။ ။

ဘဘုန်းကြီးပေးလိုက်သော လက်ဆောင်များ နှင့် သူမဘွားအေ ပေးလိုက်သော စားစရာများကိုတော့ မနက်လင်းမှ ယူသွားပေးတော့မည် ။ ဆိုက်ကားက လမ်းကလေးနှစ်ခုကို ချိုးကွေ့ပြီးချိန်မှာ တော့ မောင်တေက ခပ်ရေးရေးလေး မှတ်မိပါပြီ ။ အမှန်တော့ ဒီလမ်း ဒီအရပ်ကို နှစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးပါသည် ။ ပထမဆုံး ရောက်ခဲ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း စိတ်အစဉ်တွင် ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည် ။

မထင်မရှား လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်းရှိ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လှေကားတစ်ခုကို တက်ပြီး တံခါးပေါက်ငယ်တစ်ခုကို ခေါက်လိုက်မိပြီးနောက် မောင်တေ၏ စိတ်အာရုံတွေ ထွေပြားသွားခဲ့ဘူးသည် ။ တံခါးဖွင့်ခိုက်မှာ မြင်လိုက်ရသည် က အနောက်တိုင်းရုပ်ရှင်တွေမှာ မြင်ဖူးသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ။ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီမှာ ပါးလွန်းသောကြောင့် အတွင်းခံ အနက်ရောင်ကိုပင် မြင်နေရသည် ။ အောက်ပိုင်းတွင် လည်း တိုလွန်းသောစကတ်ကို ဝိုးတဝါး မြင်လိုက် ရသည် ။ မောင်တေ ခမျာ ကမန်းကတန်း အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည် ။ ခပ်ဟဟ တံခါးအကြားမှ အတွင်းသို့ ကြည့်မိသည် တွင် မောင်တေ မိုက်ခနဲပင် ဖြစ်သွားမိသည် ။ ဘုရားကြီးဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က မြင်ဖူးခဲ့သော ရုပ်စုံကားချပ်အတွင်းမှ မာရ်နတ်၏ သမီးတော်များ ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား မြူဆွယ်နေပုံကို ပြေးမြင်မိသည် ။ ဘုရားလောင်း တောထွက်ခန်းမှာ လည်း အလားတူပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်သည် ။ နေရာမှား ရောက်မိပြီလား တွေးမိသည် ။ ထိုအခန်းထဲသို့ မောင်တေ မဝင်ဝံ့ခဲ့ပါ။ နောက်ထပ်လည်း မျက်လုံးပင်ဝေမကြည့်မိတော့။ လူပွဲစား ဒေါ်ဖိန်၏ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းရွှေ့ရင်း တံခါး အကွယ်မှ နံရံကိုမှီကာ အသက်ဝအောင်သာ ရှူနေမိသည် ။ ဒေါ်ဖိန်မသိအောင် ပြန်လှည့်ပြေးရင် ကောင်းမ

လား ။ ဒါလည်း မဖြစ်ပေ ။

"ဟိုတစ်ခေါက်က ငါပို့ထားတဲ့ ကောင်မလေး အဆင်ပြေလားလို့ ငါ လာကြည့်တာ ။ သူ့အစ်ကိုလည်း ပါခဲ့တယ် "

" သူ့အစ်ကိုတဲ့ လား ။ ကြည့်ပါရစေဦး "

" အို ၊ ဘာကြည့်စရာလိုသေးလဲ ။ ဟိုကောင်မလို့ ဒိုက်ပုံပဲ နေမှာ ပေါ့ "

" ဟဲ . . . ၊ ကောင်လေး ခုနကတင် ရှိနေပါတယ် ။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ " ဒေါ်စိန်၏ အသံခပ်စူးစူးကြောင့် တံခါးနောက် ကွယ်မှ အသာလေး ထွက်ခဲ့သည် ။ ဒေါ်စိန်၏ ရှေ့မှာ ယို့ယို့ကလေး လာ ရပ်နေသူက မောင်တေ သိပ်တွေ့ချင်နေသော အပူ။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေး မော်အကြည့်မှာ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်ဥများ က အဆီးအတားမဲ့စွာ လျှံကျလာသည် ။ မောင်တွေကို မြင်သောအခိုက် အတင်းပြေးဖက်ကာ အားပါးတရငိုတော့သည် ။

" ဟေ့ကောင်မ ၊ အသံကျယ်မနေနဲ့ ။ ဧည့်သည် တွေ လန့်ပြေးကုန် လိမ့် မယ် "

" ဟဲဟဲ . . . လုပ်ကြပါဦး ။ တောသူမ ၊ ဘယ်ပြေးမလို့ လဲ ။ ပြန်လာ စမ်း "

" သွားကြည့်ပါစေ ။ လမ်းမပေါ်တောင် မထွက်ဖူးဘဲနဲ့ များ ၊ ထွက်ပြေးချင်သေးတယ်

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတွေက နောက်ကျောဆီကနေ ကပ်ငြိ လိုက်ပါလာသည် ။ ရုပ်ရည်လေးတွေ လှသလောက် ပါးစပ်ကထွက်သ ည့် စကားလုံးတွေက ကြမ်းတမ်းရင့်ရော်နေသည် ။ မိပုကလည်း မိပုပါ

ပဲ ။ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် မောင်တွေလက်ကိုဆွဲပြီး ပြေးဆင်းလာသည် ။

" အပု ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟ "

" ကိုရင်ဖိုးတေ ၊ အပုကို ရွာပြန်ခေါ်သွားပါနော် ။ အပု ဒီမှာ မနေချင်ဘူး ။ အပုကို သူတို့ ဝိုင်း အနိုင်ကျင့်ကြတယ်။ ရိုက်လည်း ရိုက်တယ် ။ ကြာရင် အပုရူးလိမ့်မယ် ။ ညနေစာလည်း သူတို့ အားလုံးစားပြီးမှ စားရတာ ။ တစ်ခါတလေဆို မိုးချုပ်သန်းခေါင်ထိတောင် ထမင်းမစားရသေးဘူး ။ ထမင်းငတ်ခံရတာလည်း များ လှပြီ "

သနားစဖွယ်ပြောနေရှာသော အပုမျက်နှာကလေးကို ဆွံ့အနေသူ တစ်ယောက်လို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ နေမိသည် ။ ရှည်လျားသော အပုဆံပင်တွေမှာ ကောင်းမွန်စွာ ဖြီးသင်ခြင်း မရှိတာ ကြာပုံရသည် ။ ခြောက်သွေ့ ကြမ်းရှုစွာဖြင့် ဘီးကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းထုံးထားသည် ။ အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်သော အပု၏ မျက်နှာကလေးသည် အခုတော့ နေလောင်ပန်းတစ်ပွင့်လို ညှိုးရော်နေလေသည် ။

ပင်ပန်းနွမ်းနည်မှု နှင့် စိတ်အားငယ်မှုတို့ က အပု၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အတိုင်းသား မြင်နေရသည် ။ အမေ့ထံမှ အမွေရခဲ့ပုံပေါ်သော ဖျင်အင်္ကျီ အဝါဖျော့ကလေးမှာ မဲနယ်ပြာတို့ စွန်းထင်းနေလေသည် ။ မုဒုံလုံချည် တစ်ပတ် နွမ်းလေးမှာ လည်း အောက်တစ်ပိုင်းလုံး ရေတွေ စိုရွှဲနေသည် ။ မိုးလင်းမိုးချုပ် သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေး မပျက်အောင် လိမ်းလေ့ရှိသော အလှအပကို အင်မတန် မက်မောသောညီမ ၊ ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လေတော့ ။

" အပုကိုလေ ။ အဝတ်လျှော်တာ မစင်ဘူးဆိုပြီး ပြန်လျှော်ခိုင်းတယ်

။ အပုလေ တကယ်ပဲ ကောင်းကောင်း လျှော်ပေးပါတယ် ။ သူတို့ အဝတ်အစားက အစွန်းအကွက်တွေ မစင်တိုင်းလည်း အပုအင်္ကျီတွေကို မဲနယ်တွေနဲ့ စွန်းအောင်ပြန်လုပ်တယ် ။ အပုအင်္ကျီတွေက တန်ဖိုးမကြီးမှန်း သိပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ အင်္ကျီလေးတွေ စွန်းကုန်တာ အပု သိပ်နှမြောတာပဲ "

" အပုရယ် "

" အပု တောင်းပန်ပါတယ် ။ ပြန်ခေါ်သွားပါနော် ။ အပု အဘွားနဲ့ ပဲ နေချင်တယ် ။ အရင်လို မဆိုးတော့ပါဘူး ။ လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ့မယ် ။ ကောက်စိုက်သမပဲ လုပ်ရလုပ်ရ ။ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းပဲ ရောင်းရရောင်းရ ရွာမှာ ပဲနေပါတော့မယ် ။ ကိုရင်ဖိုးတေ ၊ ဒေါ်စိန်ကို ပြောပေးပါနော် "

ဝိုး ...

ကျွဲ ...

အရှိန်နှင့် လှမ်းကွေ့လိုက်သော ကားတစ်စီးကြောင့် ဆိုက်ကားက ကမန်းကတန်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည် ။ တို့ခနဲ ရပ်သွားသည့် ဆိုက်ကားနှင့်အတူ ဖိုးတေ၏ အတွေးစများက လမ်းခုလတ်မှာ တင် ရပ်တန့်သွားသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က ဆိုသော်လည်း ဪ... မနေ့ တစ်နေ့ကလိုပါပဲလား ။

" ဆရာ ၊ ဟိုရှေ့က ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာမှာ ဆင်းမယ် "

" ခဏ စောင့်ဦးနော် "

လှေကားရင်းမှာ ရပ်ရင်း သွားတွေ့သင့် မတွေ့သင့် စဉ်းစားနေလေသည် ။ မြို့ကလူတွေအနေနှင့် ပြဿနာမဟုတ်သော်လည်း ရွာမှာ တော့ ဒီအချိန်ဆို ဘယ်မိန်းကလေးမှ အိမ်ပြင်မထွက်ကြတော့။ ဧည့်သည် နှင့်

မတွေ့ဆုံတော့။ ချီတုံချီတုံနှင့် လှေကားအနည်းငယ် တက်ပြီးကာမှ နောက်ပြန် လှည့်ခဲ့မိသည်။ ။

"အမလေးတော့ ။ ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူး ။ လူနှစ်ယောက်တောင် လာနေတာကို မမြင်ဘူးလားမသိ "

" ကလေး ၊ ဘယ်နား နာသွားလဲ ။ ဦးငယ်ကို ပြစမ်းပါဦးကွယ် "

" မနာပါဘူး ဦးငယ်ရဲ့ ။ မီးက ဦးငယ်သာ နံရံနဲ့ ပွတ်မိပြီး နာသွားမှာ စိုးရိမ်နေတာ "

အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ ။ ကောင်မလေးက ဘေးဘီ မကြည့်ဘဲ တက်လာပြီး ဝင်တိုက်လို့ နံရံနဲ့ ဆောင့်မိတာက မောင်တေ။ မတောင်းပန်သည့်အပြင် မောင်တေ့ကိုပင် ပြန်ပြီး အပြစ်တင်နေ သေးတော့သည်။ ။ တိုက်မိမှန်းတောင် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မသိလိုက်ဘူး ထင်ပါသည်။ ။

ကောင်မလေး၏ လက်တွေက ထိုလူကြီးလက်မောင်းကို မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်တွယ် နေသကဲ့သို့ ထိုလူကြီး အကြည့်တွေကလည်း ကောင်မလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ မခွာပေ။ ဖျတ်ခနဲ အထိအတွေ့မှာ ရှူရှိုက်လိုက်မိသည့် မွေးအီသောရနံ့က မောင်တေ့ နှာခေါင်းဝမှာ သာမက ပခုံးတစ်ဖက်မှာ ပါ စွဲထင်လာသလို ခံစားရသည်။ ။

"ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီပဲ ပြန်ပို့ပေးတော့ "

" လူတစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့တာဆို ။ တွေ့ပြီးပြီလား "

အခုပင်တက်သွားပြီး အခုပင် ပြန်ဆင်းလာသော မောင်တေ့ကို ဆိုက်ကားဆရာကြီးက အံ့အားသင့်ကာ မေးသည်။ ။

" တော်ပြီ ။ မနက်မှ တွေ့တော့မယ် "

ပြောမှ ပဲ ပိုလို့ သတိရလာသည်။ အပူ ဘယ်သို့ ဖြစ်နေပြီလဲ။ စဉ်းစားရင်းနှင့် ခုနက စုံတွဲဆီ စိတ်ရောက်မိသည်။ အမှောင်ထဲမှာ မို့ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်လိုက်ရပါ။ ခွဲခွဲနွဲ့နွဲ့ ဆိုသော ကောင်မလေး၏ အသံ ပျော့ကလေးက ရင်းနှီးသလိုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ မောင်တေလည်း အနံ့ကလေး ရှူမိရုံဖြင့်ပင် ခေါင်းထဲ ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ အာရုံနောက်လာသည်။

အပူ နေသားကျလောက်ပါပြီ။ ဒုတိယအခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က အပူ သိပ်မငိုတော့။ ရွာကို အလည်ပြန်ခွင့်ရလို့ လည်း ဖြစ်မည်။ အပြုံးမျက်နှာကလေးကိုသာ မြင်ခဲ့ရသည်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော သူမအတွားအတွက် နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်စေမည့် ဂွမ်းစောင်တစ်ထည်ဝယ်သည်။ မောင်ရင်းနှမ မဟုတ်သော်လည်း အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်ရသော မောင်တေအတွက် အဝတ်အစားတချို့ ဝယ်ပေးသည်။

သူမ အတွားမစားဖူးသော၊ မောင်တေလည်း မမြင်ဖူးသော ဆန်းဆန်းပြားပြား စားစရာများ ဝယ်သည်။ အပူသည် အတော်ကလေး မြို့ရည်လည် လာပြီဖြစ်သည်။ သူမနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ရင်း အထုပ်ဆွဲရသော မောင်တေမှာ ဘာမှ မသိနားမလည်ဘဲ ယုန်သူငယ်လိုသာ ဖြစ်နေရှာရသည်။

ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့သော သူမအတွားအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခထောက်ပံ့နိုင်သောကြောင့် သူမ အလွန်ဝမ်းသာရှာသည်။ သနားစရာ ဆင်းရဲရှာသော အတွားအတွက်၊ ပြီး သူမဘဝရှေ့ရေးအတွက် သည် နေရာ သည် ဌာနသို့ အသာတကြည်ပင် သူမပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ အခုတော့

သူမအဘွား မရှိရှာတော့ပြီ။ သူမသိလျှင် ဝမ်းနည်းရှာပေလိမ့်မည် ။
မောင်တော့ အဖို့ မှာ တော့ ကျောင်းသစ် ဆရာတော် မွေးစားခံရတာ
ကြာပြီမို့ အဘွားမရှိလည်း အနေမခက်ပါပေ ။

ထိုည တစ်ညလုံး မောင်တေ အိပ်မပျော်ပါ ။ မြန်မြန်မိုးလင်းဖို့ သာ
ဆုတောင်းနေမိသည် ။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခိုက်တွင် အရုဏ်ဦး တွန်
ကျူးလိုက်သည့် လင်းကြက်သံကို ကြားလိုက်သလိုလို ရှိတာမို့ အိပ်ရာမှ
လန့်နိုးမိတော့သည် ။ မြို့ပြသည် နေ့ညမဟူ ဆူညံရုန်းကန် နေကြရသ
ည် ။ လမ်းသွယ် ကလေးအတွင်း သုတ်သုတ်သွားလာနေသော လူများ
ကိုလှမ်းငေးရင်း အလိုလို ရင်မောလာမိသည် ။

အခုတော့ မောင်တေ လူပျိုပေါက်အရွယ်ကလေး မဟုတ်တော့ပါ ။
မြ ၀၂ကေ ၂၁၀ ခန့် မ ၂၁ မြို့သူတွေနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပြီမို့
ထိုမိန်းကလေးတွေကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေစရာ မလိုတော့ပါ
။ ထို့ကြောင့် တံခါးကို ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းသာ ခေါက်လိုက်
တော့သည် ။

တံခါးအဖွင့်မှာ အမွှေးပေါင်းစုံအနံ့က ဦးဆုံးလွင့်ပျံ့လာသည် ။ အရ
က်နံ့ ၊ စီးကရက်နံ့ကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ရှူရှိုက်မိသည် ။ မနက်
စောစော ဘီယာသောက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ ။ ညကတည်းက အနံ့အ
သက်တွေ ကျန်နေတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။ အတွင်းပိုင်း အပြင်အဆင်
တွေက အပြင်ကပုံစံနှင့် လုံးဝကွဲပြား သွားလေသည် ။

အကောင်းစား စားပွဲ ၊ ကုလားထိုင်တွေက လာပါ ၊ ထိုင်ပါ
ဆွဲညှို့နေကြသည် ။ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပိုစတာတွေကလည်း နှမ
ချင်းစာနာတတ်လျှင် မကြည့်ဝံ့စရာ ။ မမြင်ရက်စရာ ။ မြို့ပြသည် နေ့န
ံည လွဲနေတာ အမှန်ပင်ဖြစ်မည် ။

မောင်တေမှာ အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်း လာချင်စိတ်ကို မနည်းဖြေသိမ့်ပြီး
ရှစ်နာရီထိုးသည် အထိ အချိန်ဖြုန်းနေရသည်။ ။

အခု ရောက်လာချိန်မှာ တော့ ကိုးနာရီခွဲလှပြီ။ သည် မိန်းကလေး
တွေကတော့ အခုမှ ပင် အိပ်ရာထဲက လူးလဲထလာဟန်ဖြင့် မျက်နှာသစ်
ပြီးပုံ မပေါ်သေးပါ။ ။

" ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ "

" အပုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ "

အရပ်ခပ်ပုပုနှင့် အတွင်းခံသာသာ အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော ကောင်
မလေးက ဆီးမေးသည်။ ။

" အပုနဲ့ ပါ "

" ဘယ်က အပုလဲ "

" ဟယ် ။ နင်ကလည်း မမှတ်မိတော့ဘူးလား ။ ဒါ အပုဆီ လာဖူးတဲ့
တစ်ဦးတည်းသော ဧည့်သည် ပဲကို ။ အစ်ကိုက ပုံစံတွေ ပြောင်းသွား
တော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ "

ဆံပင်ရှည်တွေကို မညီမညာဖြစ်အောင် ပုံဖော်ညှပ်ထားသော မိန်း
ကလေးက ဝင်ပြောသည်။ ။ ကနွဲ့ကလျပြောရင်းက လက်တစ်ဖက်ကလ
ည်း မောင်တွေရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်လာသောကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ခြေတ
စ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ။ ။

ခိုးခိုးခစ်ခစ်နှင့် ဟန်လုပ် ရယ်သံတွေက အခန်းထဲပျံ့လွင့်သွားသည်

။

" အပု ပြန်မရောက်သေးဘူး "

" ဘယ်သွားလို့ လဲ ။ ဈေးသွားဝယ်တာလား "

မောင်တွေ အမေးကို သူတို့ အားပါးတရ ရယ်လိုက်ကြတော့ မောင်
တေပင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရသည် ။

" ဘယ်ကလာ ။ ညကတည်းက သူ့ဘောစီနဲ့ ပါသွားတာ "

" ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး "

" ရှင်းအောင်ပြောမယ်။ ညတုန်းက သူ့အဘိုးကြီး လာခေါ်သွားတာ။
အခု ပြန်မရောက်သေးဘူး "

" ညတုန်းက . . . "

" ဟုတ်တယ်။ ညတုန်းက ဆယ်နာရီလောက်တုန်းက ပြန်ရောက်
လာပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ် "

" ဆယ်နာရီလောက်တုန်းက . . . "

သူတို့ ပြောသော စကားတွေကိုသာ သံယောင် လိုက်နေမိတော့သည်
။ ညဆယ်နာရီလောက်တုန်းက မောင်တေလည်း ဒီနေရာရောက်ခဲ့ပါသ
ည် ။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော အသံကလေးကိုလည်း နားနှင့်ဆတ်ဆတ်
ကြားလိုက်ရပါသည် ။

ကရင်ဘိုးတေ ကျောင်းတွားရင် အလိုချီတာသုံးရအောင် အပု ငွေ
ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်ဆို ကရင် တီကို မလာနတော့နော် ။

အပုရေးပို့ခဲ့ဖူးသော စာတစ်ပိုင်းတစ်စ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို
ခုမှ မြင်ယောင် လာတော့သည် ။ အပု ပြောင်းလဲသွားပေပြီ ။ ဆွေမရှိ ၊
မျိုးမရှိ ၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ကြားထဲတွင် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် နေ
ရသောဘဝကို အပု ပြောင်းလဲလိုက်ပေပြီ ။

ကမောက်ကမလောကကြီးက အပုကို အနိုင်ယူ လိုက်လေသလား။

အပုက ကမောက်ကမ လောကကြီးကို အနိုင်ယူ လိုက်လေသလား ။

အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတော့ ရှိပါလိမ့်မည် ။ ဖြစ်ပျက်သမျှ ကိစ္စတိုင်းတွင် သူ့အကြောင်းနှင့် သူ ရှိကြပေလိမ့်မည် ။

နန်းကြာဖြူ (ဘားအံ)

(၂၀၁၀ ၊ စက်တင်ဘာ ၊ ဖူးငုံ ဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်း)

နန်းကြာဖြူ
ဖော်မစုံသုညလေးများ

နန်းကြာဖြူ ဖော်မစုံသုညလေးများ ၊

ဖော်မစုံ သုညကလေးများ

တိုးလျှင်သာစွာ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ကြားရသော အသံသဲ့သဲ့က နားစည်မှ တစ်ဆင့် အာရုံကြောများကို အပ်နှင့်ဆွသကဲ့သို့ရှိသည် ။ မပီပိုးတဝါး ကြားလိုက်ရသောအသံ ၊ မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရသောအသံ၊ ထိုအသံသည် အန္တရာယ်၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဆိုတာ မသိစိတ်က အချက်ပေးနေသည် ။ ခြေသံကို လုံအောင်ထိန်းရင်း ခြေရင်းပြတင်းပေါက်နား ကပ်သွားမိသည် ။ ခပ်ဟဟသာ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတံခါးကြားမှ ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်သော်လည်း ဘာမှ မမြင်။ ဘာထူးခြားမှုမ မရှိ ။ ဇေဝဇဝါစိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိကာဖြစ်မိသည် ။ စိတ်ကူးယဉ်တာများ ပြီး အာရုံတွေများ ထွေပြားနေပြီလားဟု တွေးမိသည် ။

မတင်မကျစိတ်ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းရန်အပြင်မှာ ပင် တိုးလျှင်သာသောစကားသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည် ။ ပြတင်းပေါက်နား ပြေးကပ်ကာ အာရုံစိုက် နားထောင်မိသည် ။ စကားလုံး မကွဲသော်လည်း လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကတော့ သေချာပါသည် ။ သူတစ်ပါး မကြားအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြံစည်နေသူသည် မည်သူနည်း။ တွေးရင်းတွေးရင်း ကျွန်မ သဘော ပေါက်လာသည် ။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးကအစ မည်သည့်တံခါးကိုမှ ဖွင့်ထားလေ့ မရှိ ။ သံတံခါးတစ်ထပ်ကို အမြဲသော့ခတ်ထားသည် ။

ဘေးအိမ်ကလည်း အလားတူပင် ။ အိမ်နှစ်လုံးကြားတွင် လည်း တန်ဖိုး ရှိသောပစ္စည်းဟူ၍ ကော်ဇေလုံ ၊ ကော်ဇေးလားပင်မရှိပါ ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ၏ နောက်ဖေးခြံ ။ ထိုခြံကြီးထဲတွင် ကားပစ္စည်း အဟောင်း ထည်များ ၊ သံတိုသံစများ များ စွာရှိသည် ။ ထိုခြံပါတ်လည်ကို အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားသည် ။ လူတစ်ရပ်စာ မက မြင့်မားသော်လည်း ထိုအုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ အလွယ်တကူ တက်နိုင်မည့်နေရာ ပြန်ဆင်းနိုင်မည့်နေရာတို့ ကို ကျွန်မကောင်းကောင်း သိသည် ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု၏ ရှေ့ပိုင်းကာလများ တွင် ထိုအုတ်ရိုးတစ်လျှောက်သည် ကျွန်မ၏ ခြေရာများ ဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည် ။ ထိုတစ်ခြံတည်း သာမဟုတ်။ ထိုအုတ်ရိုးတစ်လျှောက် ဆက်စပ်နေသောခြံတိုင်းသည် ကျွန်မ ဆော့ကစားစရာ နယ်မြေများသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ ထိုအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သရက် ၊ မာလကာပင်တိုင်းကို ကျွန်မ တက်ဆော့ဖူးသည် ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ သစ်ပင်တက် ၊ အုတ်တံတိုင်းကျော် ၊ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့သည့်အတွက် အကြိမ်ကြိမ် အရိုက်ခံရ ဖူးသည် ။ မာကလာပင်ပေါ်မှ မာကလာသီးမှ ညှို့ ခူးစားသော ရှဉ့်ငါးပေါ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးက လန့်ဖျပ် ပြုတ်ကျ ဒဏ်ရာရဖူးသည် ။

ထိုအုတ်ရိုးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့မည်ဆိုပါက အိမ်ပေါင်းလေးငါးအိမ် ၏ နောက်ဖေးကို အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်သည် ။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့ က ရင်ထဲပြည့်နှက်လာကာ အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ အမြန်ပြေးတက်ခဲ့သည် ။ ထိုအပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်လျှင် အုတ်ရိုးတစ်လျှောက်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရပေလိမ့်မည် ။ လှေကားထစ်ပေါင်းများ စွာကို မရပ်မနား ပြေးတက်ခဲ့ရသော်လည်း မမောပန်းအားပါ ။ အထပ်ခိုး၏ အနောက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ အုတ်နံရံကို ငုံ့ကြည့်သည် ။ အုတ်ရိုးတစ်လျှောက် မသင်္ကာစရာဘာမှ မတွေ့ ။ လွယ်လွယ်လျှော့မပေးတတ်သောစိတ်တို့ က မျက်လုံးတ

စံစိုကို နေရာအနှံ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်စေသည်။ ။

အရာအားလုံး ငြိမ်သက်နေသော်လည်း မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မသင်္ကာစရာ တစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။ ။ ကျွန်မတို့ အနောက်တည့်တည့် အုတ်နံရံ၏ ဘေးမှာ ကပ်ကာ စုပုံထားသော ပစ္စည်းတချို့က ပုံမှန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ။ စုံထောက်ဦးစံရှား ဇာတ်လမ်းများ ဖတ်လေ့ရှိသူ ကျွန်မ လက်တွေ့ကြုံရပြီ။ ။ ဆူဝေလှုပ်ရှားလာသော နှလုံးခုန်သံနှင့် ဦးနှောက်တို့ က ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ အော်ဟစ်လိုက်လျှင် ကောင်းမလား ကိုယ့်အသံအကြောင်း ကိုယ်သိသည်။ ။ ဒါ မဖြစ်နိုင်။ ။ အောက်ဆုံးထပ် ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ။ အိမ်ရှေ့ တံခါးဖွင့်ပြီးထွက် ၊ နောက်ဖေး အုတ်တံတိုင်းဆီ သွားဖို့ ပြင်သည်။ ။

သို့သော်ငြားလည်း လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပင် တပ်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ ။ သူခိုးက တစ်ယောက်မကတာ သေချာနေသည်။ ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ မလွယ်။ ။ အခန့်မသင့်လျှင် သူခိုးလက်ချက်ဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ။ ဒီနည်းလမ်းကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရသည်။ ။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ကာ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြင်သည်။ ။ ရုတ်တရက် အတွေးထဲ ဝင်လာတာက မွီဒီယို ဇာတ်ကားတချို့၏ ဇာတ်သိမ်းခန်း။ ပွဲပြီးမီးသေမှ သက်ဆိုင်ရာက ရောက်လာတတ်သည်။ ။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဒါမှ မဟုတ် မင်းသမီးကသာ ပြဿနာကို အဆုံးသတ်ရတာဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်မဖြစ်နိုင်တာကတော့ သေချာပါသည်။ ။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ရင်း အကြံထုတ်ရသည်။ ။ ထို့နောက် ဖုန်းစာအုပ်ကိုလှန်။ နောက်ဖေးခြံနှင့် ကပ်လျက်ရှိသမျှ အိမ်တိုင်းကို သူခိုးဝင်နေကြောင်း အကြောင်းကြား။ ပူးပေါင်းဖမ်းဆီးရန်တောင်းဆို။

အိမ်ပြန်ထွက်။ အိမ်နီးနားချင်းများကို သတင်းပို့။ အားလုံး စုပေါင်းကာ အချိန်တစ်ပြေးညီတည်း ဟိုဘက်ဒီဘက် ညှပ်ဖမ်းရန် အစီအစဉ်ဆွဲ ။ အုတ်ရိုးတစ်လျှောက် အသင့်နေရာယူ ။ ကျွန်မတို့ ဘက်က လစ်ဟာမှုမရှိ ။ တစ်ဖက်မှ ပြေးထွက်လာတာကို စောင့်ဖမ်းရုံသာဖြစ်သည် ။

စီစဉ်သူကျွန်မ အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ပြန်ပြေးတက် ။ တစ်ဖက်မှ အနေအထားကို အကဲခတ် ။ ရယ်ဒီမဖြစ်သေး ။ ထိုခြံရှေ့တွင် သူခိုးဝိုင်းဖမ်းပေးမည့်သူတွေ အသင့်ဖြစ်နေသော်လည်း ခြံတံခါး မဖွင့်ရသေး ။ သူခိုးဖမ်းမည့်သူများက အိမ်ရှင်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ယူနေရဆဲ ။ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲ တစ်ခါ ပြန်ထွက်။ အောက်ငုံပြီး အခြေအနေကြည့်ချိန်မှ လမ်းထိပ်ဆွမ်းလောင်းရုံမှာ မှောက်ခုံကလေးတွေ အိပ်ရင်း ကျွန်မတို့ ဘက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသောကလေး နှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာသဖြင့် ခေတ္တခေါ်ယူထားပေးပါရန် အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက် အကူအညီတောင်းဖို့ အောက်ထပ် ဆင်းရပြန်သည် ။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် တစ်ခါပြန်တက်။ အိမ်နောက်ဖေးတစ်ခါ ပြန်ထွက်။ နှုတ်မစောင့်သော လိပ်ပုံပြင်ကို ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ လျှာရှည်တဲ့ လိပ် သေတာတောင် နည်းသေးတယ်ဟု ကျွန်မတွေးဖူးပါသည် ။ ခုတော့ လျှာရှည်သော မိန်းမမှာ ကျွန်မသာဖြစ်သည် ။ နောက်ဖေးဝရန်တာမှာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ယောက်ယက်ခတ်နေသော ကျွန်မကို သတိပြုမိဟန်တူသော လူတစ်ယောက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ဟိုတယ် ပဉ္စမထပ်ပေါ်မှ အော်မေးသည် ။

" ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ "

ကျွန်မကလည်း အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ပါသည် ။ သူ မကြားမှာ စိုး

၍ အသံမြင့်ကာပင် အော်လိုက်သေးသည်။ ။

" ဟောသည် ခြံထဲမှာ သူခိုးဝင်နေလို့ လိုက်ဖမ်းကြမလို့ "

ထိုအချိန်တွင် အောက်ဘက်ဆီမှ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။ ။ အိမ်နောက်ဖေးအဖီမှ တစ်ဆင့် အလုပ်ရုံဟောင်းထဲကို ပြေးဝင်သွားသူတစ်ဦး။ ထို့နောက် နောက်ဖေး ဆောင်သို့ ပြန်ပြေးဝင်။ အလန့်တကြား မျက်လုံးများ ဖြင့် ဘေးဘီဝဲယာပြူးကြည့် ။ ထို့နောက် အသံလာရာ အပေါ်ကို မော့အကြည့် ။ မျက်လုံးချင်းအဆုံတွင် ခွန်အားကြီးသော တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်မ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို ရှိသည်။ ။ မတ်တတ် ရပ်နေရာမှ အလိုလို ဒူးထောက်မိသွားသည်။ ။

ကျွန်မအသံကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးမှာ ပင် ရှိနေဟန်တူသော အိမ်ရှင်အပျိုကြီး ပြေးထွက်လာသည်။ ။ လန့်သွားသောသူခိုး သစ်ပင်နောက်သို့ ပြေး ပုန်းသည်။ ။

ယောင်တောင်တောင်ထွက်လာသော အပျိုကြီးနှင့် နောက်သူခိုး တစ်ယောက်တို့ ထိပ်တိုက်တိုးသည်။ ။

" အမယ်လေး "

အထိတ်တလန့် အော်သံနှင့်အတူ အပျိုကြီးလက်ထဲမှ ဟင်းခပ်ဇွန်း လွတ်ကျသွားသည်။ ။ သူခိုးနှစ်ယောက်မှာ လည်း အရှေ့ပြေးရမလို၊ အနောက်ပြေးရမလို သွေးရှူးသွေးတန်းတွေ ဖြစ်နေရှာသည်။ ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြောက်ပြီး တောင်မြောက် ပြေးနေလိုက်ကြသည်မှာ ဘယ်သူက ပြေးလို့ ဘယ်သူက လိုက်ဖမ်းနေမှန်း မသိအောင်ဖြစ်ရသည်။ ။

တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးမှာ လည်း ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ တုန်လှုပ်နေရာမှ ခေါ်သံတွေကြားမှ သာ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ သတိရပြီး ခြံရှေ့ပြေးထွက် သွားတော့သည်။ ။ ကျွန်မဘက်မှ လူများမှာ စောင့်ဖမ်းရုံသာဖြစ်၍ အုတ်တံတိုင်း တစ်ဖက်မှာ သာ ရှိနေကြသောကြောင့် တစ်ဖက်ခြံထဲမှ လက်ရှိအနေအထားကို မမြင်။ ထိတ်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေသော သူခိုးနှစ်ယောက်မှာ လူသံတွေ ဆူဆူညံညံကြောင့် ပိုမိုသွေးပျက်လာပုံရသည်။ ။ သူတို့ ကို မြင်ရသည် မှာ သတ်ကွင်းထဲ ရောက်နေသော သားကောင်များ နှင့် တူလှပေသည်။ ။ ရေနစ်သူတွေပမာ ကောက်ရိုး တစ်မျှင်စာ လွတ်လမ်းရဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာ လည်း ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကိုပင် ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အတော်ကလေး ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ။ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းက ကျွန်မကို အနေရခက်စေတာမို့ ကျွန်မလုပ်ရပ်တွေ မှားသွားပြီလား ဟူသော အတွေးကိုပင် တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ခြံရှေ့မှ သူခိုးဖမ်းသူများ ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် သူခိုးနှစ်ယောက် ခြေရာဖျောက်သွားနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဟိုဘက်ဒီဘက် လူတွေပူးပေါင်း ရှာဖွေကြသော်လည်း သူခိုးနှစ်ယောက် အစပျောက်သွားပြီ ထင်သည်။ ။ အိမ်ရှင်ကသာ ထိပ်တိုက်မကြုံခဲ့လျှင် ကျွန်မ လိမ်ပြောသည် ဟု အားလုံးက ထင်ကြမည်ပင်။ ။

လူအများက တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစီ ထင်ကြေးပေးနေချိန်များ တွင် ကျွန်မဘာမှ ဝင်မစွက်ဖက်မိ။ ။ အပေါ်စီးမှ အားလုံးမြင်ခဲ့ရသော်လည်း အဖြေမှန်ကို ကျွန်မပြောပြလိုစိတ် မရှိတာအမှန်ပင်။ ။ ကျွန်မ၏ စာကလေးပါးစပ်ကလည်း အားမိသွားပြီဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မကျိတ်ကာ ဝမ်းသာနေမိသည်။ ။ တရားခံအစစ်ကို မမိသော်လည်း ကျွန်မ၏ ခန့်မှန်းအတွေးဖြင့် ဖမ်းမိလိုက်သော ကလေးနှစ်ယောက်မှာ တရားခံနှစ်

ငုံတစ်ဖွဲ့တည်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဆယ်နှစ် ၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးများကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် သူတို့ ကိုဖမ်းဖို့ ကြံစည်ခဲ့သော ကျွန်မသည် သူတို့ ၏ မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင် မကြည့်ဝံ့ပါ ။

ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ တုန်လှုပ်နေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မဘယ်လိုမှ ထိန်းမနိုင်တော့ပါ ။ (ကလေးသူငယ်ဆို တာ ကျွန်မ ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားရဆုံးသူတွေဖြစ်သည်) ကံကောင်းစွာပင် လူမှုအဖွဲ့အစည်း တစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်အစ်ကိုတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည် ။ သူက လေအေးလေးနှင့်ပင် ဆုံးမစကားပြောသည် ။ သူက ကလေးနှစ်ယောက်၏ ပခုံးတစ်ဖက် ဆီ ကို အသာအယာကိုင်ရင်း စကားပြောနေသော်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ဒူးကလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ လက်အုပ်ချီ တောင်းပန် နေရှာသည် ။

သူတို့ ပြောနေသော စကားသံတွေက ကျွန်မနားထဲမှာ မကြားတစ်ချက် ကြားတချက်။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ဝေဝါးလျက် ။ စောစောက လွတ်မြောက်သွားသော ကလေးငယ်နှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ဖွဲ့တည်းဆိုတာ ကြားလိုက်သည် ။ သူတို့ မှာ မိဘမရှိ။ နေစရာ နေရာမရှိ ။ ပြီးတော့ ချမ်းသည့်အခါ ဝတ်ရန် အပေါ်အင်္ကျီပင်မရှိဘူး ဆိုတာလည်း ကြားလိုက်သည် ။ ထိုအုတ်ရိုး တစ်လျှောက် တစ်ခြံဝင်တစ်ခြံ ထွက် ဆော့ကစား ၊ အချိန်တန်စား ၊ အချိန်တန်အိပ်ကာ အပူအပင်မရှိ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသော ငယ်ဘဝကို ပြန်ပြီးသတိရလာသည် ။ ဒါတောင် ကျွန်မမှာ မကျေနပ်စရာတွေ ကြုံလေတိုင်း လောကကြီးက မတရားဟု ထင်

မိသည် ။ အရွဲ့တိုက်ချင်သည် ။ ကျွန်မ အသိဝင်လာချိန်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်က ကျွန်မ ရှေ့မှာ ရှိနေတော့ ။

"အစ်ကို သူတို့ ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တာ ညီမကျေနပ်ရဲ့ လား ။ အစ်ကိုတို့ အနေနဲ့ သူတို့ ကို ရိုက်နှက် မဆုံးမသင့်ဘူးထင်လို့ ။ ပြီးတော့ ရဲစခန်းကို ပို့ဖို့ ကလည်း သူတို့ အရွယ်လေးတွေက ငယ်လွန်းတယ်လေ ။ ထောင်ချရအောင်ကလည်း အသက် မပြည့်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ခါလောက်တော့ အခွင့်အရေး ပေးလိုက်ပါ ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုဖြစ်လာမှ တော့ အစ်ကိုတို့ အပြစ်ပေးကြတာပေါ့ "

သူ့စကားတွေ နားထောင်ရင်း ကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ မြင်းဇောင်းမှ လွတ်သောမြင်းများ လို ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ ပြေးထွက်သွားသော ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်လို ခံစားနေရမည်မသိပါ။ ကျွန်မကတော့ နံ့ချာစုတ်ပြတ်လှသော သူတို့ ဘဝတွေအတွက် ဘယ်သူတွေကိုများ သူတို့ အပြစ်တင်နေမလဲ သိချင်မိသည် ။

သူတို့ ဘဝသည် သုညပမာသာ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ငြားလည်း ကိန်းဂဏန်း တစ်စုံတစ်ရာသာ သူတို့ ရှေ့မှာ ရပ်တည်ပေးလျှင် တန်ဖိုးရှိသော သုညကလေးများ အဖြစ် အပြန်အလှန် အကျိုးပြုနိုင်မည်ဟု ကျွန်မတွေးနေမိသည် ။

နန်းကြွာဖြူ (ဘားအံ)
(၂၀၁၃ ၊ ဖေဖော်ဝါရီ)

ရွှေအမြို့တေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း)

လွမ်းစရာ တက္ကသိုလ်

စာသင်နှစ် တစ်နှစ်ပြီး၍ ကျွန်မ မြို့ကို ပြန်ရောက်လာသည့် အချိန်တိုင်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်းများ မေးလေ့မေးထရှိသော မေးခွန်းတစ်ခု ရှိသည်။ ။

" ရည်းစား ဘယ်နှယောက် ရခဲ့ပြီလဲ "

အရင့်အရင် နှစ်တွေတုန်းကမူ ထိုမေးခွန်းအတွက် ကျွန်မ၏ အဖြေမှာ "ဟင့်အင်း"သာ ဖြစ်သည်။ ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရပ်သာ ရှိသည့်အပြင် ပြောချင်သည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချင့်ချိန်မနေဘဲ လွှတ်ခနဲ ပြောတတ်သော ကျွန်မအတွက် ရည်းစားမရှိခဲ့သည် မှာ အံ့ဩစရာ မလိုထင်သည်။ ။ ယခုမူ ကျွန်မ တိုးတက်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မ၏ ထူးခြားနား အဖြေကို ပြောင်းလဲရတော့မည်။ ။ အခြားစကား မဟုတ်ပေ။ ။

" ငါ အချစ်ကို ကြုံဖူးခဲ့ပြီ "

သီချင်းဆိုသံ တစ်စက်ကလေးမှ ထွက်ပေါ် မလာသေး။ ။ ဂီတာကြိုးညှိသံကို ကြားနေရုံ နှင့်ပင် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေမိသည်။ ။ လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ပစ်ချခဲ့ကာ အဆောင်ရှေ့ဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဟထားသော တရုတ်ကတ် မှန်ပြတင်းရှေ့မှာ အဆောင်သူ တချို့ရောက်နှင့် နေသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ကျော်လား၊ မာလှာမောင်လား

၊ မန္တလေး၏ ကိုကိုလား ဆိုသည် ကို ခန့်မှန်း ငြင်းခုံရသည် မှာ လည်း ပျော်စရာ ကောင်းလှပါသည် ။ ဂီတအသံက တော်ရုံနှင့်ပုံမလာ။ ပွဲမစခင်များ ရုံခါ နေသလား မှတ်ရသည် ။ မျှော်နေသူမှာ ရင်မောရပါသည် ။

" စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် xxx ခွင့်လွှတ်ပါကွယ် xxx ကိုယ်ရိုင်းနေရင် . . . "

ခပ်အော်အော် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် အဆောင်သူများ ၏ ဝါးခနဲ ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည် ။ တားမြစ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အလျဉ်မမီတော့ပါ ။ အသံကလေး နည်းနည်း အောသွားသည် က လွဲလျှင် အားလုံး အဆင်ပြေပါသည် ။

" x x x x x x x x "

သီချင်းသံ အဆုံးမှာ မူ လက်ခုပုံသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည် ။ ကျွန်မ၏ လက်ခုပုံသံက အကျယ်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည် ။ ကျော်ကို သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သူမှာ ကျွန်မသာ ဖြစ်သည် ။ ကျော်သည် ညစဉ်လိုလို အဆောင်ရှေ့ ရောက်လာတတ် သော်လည်း သီချင်းဆိုလေ့မရှိ ။ ဂီတတီးသူ အဖြစ်နှင့်သာ လိုက်ပါလာတတ်သူ။ သည် တစ်ညမှာ မူ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးအနေနှင့် ကျွန်မ ဆန္ဒကို လိုက်လျော ပေးခဲ့ပုံရသည် ။

ထိုညက သူတို့ သီချင်း အများကြီး ဆိုခွင့်မရှိခဲ့ပါ ။ ကျောင်းသား အချင်းချင်း နားလည်မှု ယူကာ တစ်ဖွဲ့လျှင် သုံးပုဒ်နှုန်းဖြင့် အလှည့်ကျဆိုရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည် ။ ထိုညသည် ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသား / သူများ ၏ နှုတ်ဆက်ညလည်း ဖြစ်သည် ။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ပုဒ်သာ ဆိုခဲ့သော်လည်း ကျော်အသံကသာ ထိုည တစ်ညလုံး ကျွန်မ အာရုံကို စိုးမိုးထားလေသည် ။ အခြားသူများ လက်ဖက်သုပ်စားချိန်မှာ လည်း မပါ၊ ဝိုင်းဖွဲ့ကစားချိန်မှာ လည်း မပါမူ၍ တစ်ယောက်

တည်းသာ အခန်းအောင်းရင်း ဖီးလ်တက်နေတော့သည်။ ။ တွေ့ဆုံခြင်း အစသည် ခွဲခွာခြင်း၌ ဆုံးသည်။ ။ ယနေ့သည် ကျွန်မတို့ အဆောင်၏ ထူးခြားသောနေ့ ဖြစ်သည်။ ။ ခါတိုင်းတွင် လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတတ်သော ကျွန်မတို့ အဆောင်သူများ သည် ယခုအခါ မီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းထားသလို ငြိမ်သက် နေလေတော့သည်။ ။

"မနွယ်၊ သမီးဆီကို စာမှန်မှန်ရေးနော်။ ။ အဆောင်မှာ အတူတူ ပျော်ဖူးတာကိုလည်း မမေ့နဲ့ နော်။ "

မျက်ရည်လေး ဝဲတဲတဲနှင့် မနွယ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ခင်လဲ့ရည်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ မျက်ရည်တစ်စက်က ပါးပြင် တစ်ဖက်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ။ သူမ အိမ်မှ ကားလာကြိုသည့်အချိန်တွင် ခင်လဲ့ရည်လည်း ပြန်ရပေမည်။ ကျွန်မလည်း ပြန်ရမည်။ မာလာလည်း ပြန်ရမည်။ ။

သို့သော် ကျွန်မအနေဖြင့် တစ်ယောက်ကိုမျှ နှုတ်ဆက်စကား မဆိုနိုင်ခဲ့။ ။ လမ်းခွဲစကား ပြောမည် ကြံတိုင်း မျက်ရည်မိုးတို့ က အရင်ဦးသည်။ ။ တာဝန်ကိုယ်စီ ထမ်းရတော့မည့်ဘဝတွင် ပြန်ဆုံနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ။

ဟိုင်းလတ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ။ ခိုင်တို့ တစ်မြို့တည်းသားတွေစုပြီး ငှားထားပုံ ရသည်။ ။ ကားပေါ်၌ ပါလာသော ကျောင်းသား တချို့ဆင်းလာကာ ခိုင်တို့ ၏ သေတ္တာများ ၊ အထုပ်အပိုးများကို ကားပေါ် ဝိုင်းတင်ပေးသည်။ ။ အဖော်တွေနှင့် ပြန်ရ၍ ဖြစ်မည်။ ။ ခိုင်တို့ အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် လက်ပြုနှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ။ အဆောင်တိုင်း၏ ရှေ့တွင် လည်း အဆောင်သူ အဆောင်သားတိုင်း အထုပ်အပိုး ကိုယ်စီဆွဲကာ အိမ်ပြန်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ ။

ကျော်တစ်ယောက် ကားနှင့် ပြန်မှာ လား၊ ရထားနှင့် ပြန်မှာ လား
တွေးမိသည် ။ သူ့မြို့က အဖော်တွေနှင့်အတူ ပြန်ချင်ပြန်ပါလိမ့်မည်။
အားလုံးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်မတစ်ယောက်သာ ခုံ
တန်းကလေးမှာ အေးဆေး ထိုင်ရင်း ဟိုသည် ငေးနေမိသည် ။ ကျွန်မ၏
မြို့က အနီးဆုံး မဟုတ်သော်လည်း အိမ်ပြန်ချိန်သည် မည်သည့် အချိန်
ရောက်ရောက် အဆင်ပြေပါသည် ။ မပြန်ချင်သေးသည် လည်း ပါသည်
။ နောက်ဆုံးထွက်မည့် ကားလက်မှတ်ကိုသာ ယူထား၍ ယခုချိန်တွင်
ကျွန်မ အားလပ်နေပါသည် ။

မနေ့ညကမှ ကျော်ထံမှ ပြန်ယူလာခဲ့သော အော်တိုစာအုပ်လေးကို ဖွင့်ဖတ်မိသည် ။ အမိ တက္ကသိုလ်မှာ ကြုံဆုံခဲ့ရသော အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကျွန်မသူငယ်ချင်းများ ၏ အမှတ်တရ စကားများ နှင့် လိပ်စာများကို ရေးမှတ်ထားသည် ။ ဘဝတက္ကသိုလ် ရောက်သည့်အခါ မကြာခဏ ပြန်ကြည့်ရမည့် လွမ်းစရာစာမျက်နှာများ ။ ပန်းနုရောင်စာရွက်များ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကျော်လွန် လာသည် ။ အစိမ်းနုရောင် စက္ကူများကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ခဲ့သည် ။ အပြာနုရောင် စာမျက်နှာ များ လည်း ကုန်တော့မည် ။ ကျော်အမည် ဝေယံကျော်ထွန်းနှင့် တူသည် ဟူ၍ တစ်စက်ကလေးမှ မတွေ့ ။ အစကနေ ပြန်ရှာကြည့်မိသည် ။

ကျွန်မ ခန့်မှန်းမထားသော လှည့်ကွက်များကို ကျော်သုံး လိုက်လေသလား ။ စာမျက်နှာ တစ်ရွက်ချင်းကို သေချာဖတ်သည် ။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းအမည်များ ၊ ရင်းနှီးနေသော လက်ရေးများ ထဲတွင် ကျော်အမည် ၊ ကျော်လက်ရေး မပါသကဲ့သို့ သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အမည် လက်ရေးလည်း မပါ ။ အဆောင်တံခါးကို သေချာ ပြန်စေကာ ကျော်တို့ အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ တက္ကသိုလ်လေးနှစ်တာ ကာလအတွင်း ကျော်နေသည့် အဆောင်ကို သွားသည် မှာ ပထမဆုံးပင် ဖြစ်သည် ။

ကြားရဖန်များ ၍ မှတ်မိနေသော လမ်းချိုးကွေ့များကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည် ။ ကျွန်မ စရိုက်အတိုင်း စွတ်ဝင်သွားသည် မျိုး မဖြစ်ရန် သတိထားနေရသည် ။ တစ်ခါတုန်းက ကျောင်းသူ တစ်ဦး အလည်လာစဉ် သူ့ကောင်လေးက မိန်းကလေးဧည့်သည် ဟု မထင်မိ၍ ရေချိုးနေဆဲ ဘောင်းဘီတိုကလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့သည် ။ မိန်းကလေးခမျာ သူငယ်ချင်းများ ရှေ့တွင် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ပြတ်စဲသွားသည် ။ ကျော်ပြောဖူးသည့် ဇာတ်လမ်းသာ ဖြစ်သည် ။ တကယ်ဟုတ် ၊ မဟုတ် ကျွန်မ မသိပေ ။ ကျော်က သူတို့ ယောက်ျားလေး အဆောင်မှာ မကြာမကြာ ဖြစ်ပျက်လေ့ရှိသော ရယ်မောစရာ ဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြတတ်သည် ။ ထိုဇာတ်လမ်းများ တွင် ကျော် ပါဝင်လေ့မရှိ ။

ကျော်သည် အမြဲလိုပင် ဇာတ်ပို့တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ပါဝင်သည့်တိုင် ဇာတ်လိုက်မဖြစ် ။ အဆောင်သူများ နေသည့်အိမ်နှင့် အဘိုးကြီးအိမ် မှားပြီး သူငယ်ချင်း သီချင်းဆိုမိသည့် အထဲ ကျော်မပါ ။ အဘိုးကြီး ခဲနှင့်ပေါက်၍ ပြေးရသည့်အထဲမပါ။ နောက်ပိုး ပိုးနေသည့် အဆောင်သူထံ သွားပြီး လူပျိုလှည့်၍ အပြန် ထိုအဆောင်ရှေ့တွင် လုံချည်ဝတ်စဉ်က ပထမ ရည်းစား၏ စာကျ ကျန်ခဲ့မှန်း အဆောင်ပြန်ရောက်မှ သိသော ကျောင်းသားမှာ ကျော်မဟုတ် ။ မိုးလင်းပေါက် ဖဲရိုက်ပြီး အိမ်သာထဲမှာ မျက်နှာသစ်မိသည့်အထဲ ကျော်မပါ ။

ကျော်သည် တကယ်ပင် အမှားကင်းသူလော၊ ကျွန်မသိချင်မိသည် ။ စကားများ သော ကျွန်မသည် ကျော်နှင့် ယှဉ်လျှင် ငြိမ်ဆေးမိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတတ်သည် ။ ကျော်ပြောပြသော တက္ကသိုလ် ဇာတ်လမ်းများကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသည် ။ ထူးခြားတာက ကျော်ပြောသော အကြောင်းအရာများ ထဲတွင် သူ့ဘဝ၊ သူ့ မိသားစု အကြောင်း လုံးဝမပါ ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မေးရန် သတိမရခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုမူ တက္ကသို

လံလေးနှစ်လုံးလုံး တွဲလာခဲ့သော၊ သူငယ်ချင်းထက် ပိုချစ်ရသော သူငယ်ချင်း၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နှင့် ပတ်သက်၍ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်လေးသော်မျှ ကျွန်မထံတွင် ရှိမနေခဲ့ပေ။

"ဝေယံကျော်ထွန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ "

"ဘယ်ကလဲ "

"သူနဲ့ မေဂျာတူပါပဲ။ သူ့ သူငယ်ချင်းပါ "

"တကယ်ဟုတ်လို့ လား "

"မဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ ကျော်နဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာပဲ။ အိမ်ရှေ့ မင်းသားနဲ့ လာတွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် စစ်ဆေးနေဖို့ မလိုပါဘူး "

"လိုတာပေါ့။ ဝေယံမှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ရှိတယ်လို့ ငါတို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး "

"မကြားဖူးတော့ ဘာဖြစ်လဲ "

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး "

"ကျော့်ကို ခေါ်ပေး "

"မနက်အစောကြီးကတည်းက ပြန်သွားတာ အိမ်တောင်ပြန်ရောက်လောက်ပြီ "

"ဘာ . . . "

ကျော်သည် ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်ဘဲ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

"သူ့လိပ်စာ သိသလား "

"သိတာပေါ့ "

" ပြောပြပါလား "

"ပြောလို့ မရဘူး "

" ဘာဖြစ်လို့လဲ "

" မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ရှိတာကို မကြိုက်ဘူး "

" ဘယ်သူကလဲ "

" သူ့ မမ "

" ဘယ်သူ "

" ဝေယံရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ မမပေါ့ "

ကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမှန်တကယ်ပင် မည်သည့် ကိစ္စမျှ မသိခဲ့သည့် မှာ အမှန်ပင် ။ ကျော်သည် လူပျိုတစ်ယောက် ဆိုသော်လည်း လူလွတ်တစ်ယောက်မဟုတ်။ ကျေးဇူးစား ကျေးဇူးခံ အနေအထားဖြင့် နောင်ဖွဲ့ခံရပြီးသား လူတစ်ယောက်။ အချစ်နှင့် သစ္စာတရားတွင် သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားသည့် လူတစ်ယောက် ။

ကျော်တွင် အပြစ်မရှိပါ ။ ကျွန်မသာ မှားခဲ့ပါသည် ။ အမှတ်တရ သိမ်းထားရမည် ဖြစ်သော ပျော်စရာ နေ့ရက်လေးများကို ရှေ့ဆက်ရန် ကြိုးစားချင်သော ကျွန်မ၏ အပြစ်သာဖြစ်သည် ။ သေချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ကျော်နှင့်ကျွန်မကြားတွင် မည်သည့်ကတိမှ မရှိ ။ မည်သည့်နှောင်ကြိုးမှ မရှိ။ ဖြူစင်စွာ ချစ်ခင်ခဲ့သော ပျော်ရွှင်ဖွယ် နေ့ရက်လေးများကို ဂန္ထဝင်ရုပ်ရှင်တစ်ကားကဲ့သို့ အပြန်ပြန်တွေးကြည့်လျက်

ကြည်နှူးရင်ခုန်နေရုံသာ ဖြစ်သည် ။

နန်းကြွဖြူ ၊
ဘားအံ ၊ (ဖူးငုံ ဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်း ၊
ဩဂုတ်လ ၂၀၁၁)
